

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 215/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 12. 2012 podal žalobce (dále „navrhovatel“) u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci poskytnutí informací.

Dne 13. 3. 2013 navrhovatel podal návrh na určení lhůty, který odůvodňuje tím, že městský soud má již od 13. 2. 2013 dispozice k zastavení řízení, přesto však nebylo soudem řízení dosud zastaveno; tuto lhůtu pokládá navrhovatel za nepřiměřeně dlouhou. Uvádí, že se jedná o triviální záležitost, kdy správní orgán v dané věci opožděně vydal rozhodnutí a nečinnost tak odstranil. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud stanovil městskému soudu lhůtu pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení.

Ze spisového materiálu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu městským soudem postoupen, vyplynulo, že městský soud poté, kdy obdržel žalobu, dne 23. 1. 2013 učinil nezbytné procesní úkony, jichž je v řízení třeba a vyžádal správní spis.

Dne 24. 1. 2013 navrhovatel doručil městskému soudu podání, v němž konstatuje, že si dovoluje soud informovat, že již od žalovaného orgánu obdržel sdělení, kterým potvrzuje přijetí opravného prostředku dne 17. 10. 2012, dále, že dne 18. 12. 2012 podal druhou žádost o opatření proti nečinnosti, bohužel i tato byla ministerstvem ignorována, žádost a sdělení navrhuje k listinným důkazům.

Dne 13. 2. 2013 podal navrhovatel u městského soudu zpětvzetí žaloby na ochranu proti nečinnosti, a to pro pozdější chování žalovaného; současně zaslal městskému soudu opožděně vydané rozhodnutí.

Městský soud, který má o žalobě rozhodovat, a to vč. nároku na přiznání či nepřiznání nákladů řízení, zaslal dne 6. 3. 2013 navrhovateli přepis, v němž jej informuje o tom, že vzhledem k tomu, že sám rozhodoval ve věci jakožto orgán 1. stupně, a současně je též správním soudem, který by měl o žalobě rozhodovat, dospěl k tomu, že je na místě podat podle ust. § 9 odst. 2 s. ř. s. návrh Nejvyššímu správnímu soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu; současně vyzval navrhovatele, aby se, pokud uzná za vhodné, do 10 dnů k uvedenému vyjádřil. Jak z uvedeného kontextu vyplývá, navrhovatel podal návrh na určení lhůty – viz výše.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

V řízení podle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Tzn. pokud zjistí neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný krajský (městský) soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit. Takový stav však Nejvyšší správní soud v případě navrhovatele nezjistil. Skutečnost, zda se jedná o věc dle mínění navrhovatele triviální či nikoli na výše uvedeném nic nemění. Vzal-li totiž navrhovatel žalobu zpět, přitom tvrdí, že se tak stalo z důvodu pozdějšího chování žalovaného, je v řízení třeba řešit právě otázku vzniku nároku na náhradu nákladů řízení (srov. § 60 odst. 3 věta první alt. věta druhá zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní). Jakkoli tedy jiný výsledek řízení o podané žalobě než zastavení řízení, nepřichází v úvahu, je třeba rozhodnout, zda je tomu tak v intencích ust. § 47 písm. a) či písmeno b) soudního řádu správního. O věci přitom nemůže rozhodovat soud, jsou-li zde dány možné důvody podjatosti, aniž by uplatnil postup dle ust. § 9 soudního řádu správního. O těchto existenci či neexistenci takových důvodů rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl a ani není v případě navrhovatele nečinný. Městský soud, jak vyplývá ze spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení zabýval a činil a nadále činí procesní úkony, jejichž vykonání je s ohledem na povahu věci zapotřebí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 21. března 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu